

Plébániánk honlapcíme:  
[www.pestszenimre.plebania.hu](http://www.pestszenimre.plebania.hu)  
 Hírek, fényképgalériák és ismertető!

### Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk Benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!



Plébániánk bankszámlaszáma:  
**Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia**  
**10103881-45238100-01000004**



### Urnatemető

Urnatemetőnkben urnahelyeket lehet megváltani. Az urnafülkék megváltása jelenleg még el nem évülő!

Az urnafülkék megváltási árai:

Férőhely (urna/urnafülke)	Ár (Ft, ÁFÁ-val)
1	165.000.-
2	270.000.-
3	330.000.-
4	420.000.-
5-8	100.000.- /urna

### SZENTMISÉK RENDJE

#### Vasárnap és főünnepken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

**Hétköznap:** Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

#### A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

### Impresszum

*Kiadja:* Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: [mgodolle@mail.datanet.hu](mailto:mgodolle@mail.datanet.hu)). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: [mgodolle@mail.datanet.hu](mailto:mgodolle@mail.datanet.hu). *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: [p.bonoczka@freemail.hu](mailto:p.bonoczka@freemail.hu).

Honlap: [www.pestszenimre.plebania.hu](http://www.pestszenimre.plebania.hu)



# Pestszentimrei Öröm Hír Levél



A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség Lapja  
 IX. évfolyam 5. szám (78.) - 2012. június

## Úrnapja 2012

Imádlak és áldlak, Isten, rejtelem!  
 Kenyér- és borszinben titkon vagy jelen.  
 Néked szívem, lelkem átadja magát,  
 Mert Téged szemlélve elveszti magát.

Látás, ízlés, érzék megcsalódhatik,  
 De a hallás rólad hittel biztosít:  
 Hiszem azt, mit hinnem Isten Fia szab,  
 Igéd igazánál mi van igazabb?!

A keresztfán rejtéd Isten-voltodat,  
 Itt a színek rejtik emberarcodat,  
 De én mind a kettőt hiszem s vallhatom,  
 Kérve, amit kért a bűnbánó lator.

Ahogy Tamás látta, nem látom sebed,  
 Mégis Istenemnek vallak tégedet.  
 Add, hogy egyre jobban hinni tudjalak,  
 Tebened reméljek, s téged vágyjalak.

Urunk halálára emlékeztető  
 Áldott Kenyér, élő s embert éltető!  
 Add, hogy éljen lelkem belőled csupán,  
 S jóízét tebened ne veszítse szám!

Kegyes Pelikánom, Uram Jézusom!  
 Szennyes vagyok, szennyem véreddel mosom.  
 Elég volna egy csepp, hogyha hullna rá.  
 Világ minden bűnét meggyógyítaná...

Jézus, kit csak rejtve szemlélhetek itt!  
 Mikor lesz, hogy szomszomságom jóllakik?  
 Hogy majd fátyol nélkül nézve arcodat,  
 leljem szent fényedben boldogságomat!

Aquinói Szent Tamás  
 Eucharisztia-himnusza



## Templomtető felújítás

Amint már hírt adtunk róla, a kerületi Önkormányzat a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségtől Európai Unió pályázaton 845 millió forintot nyert a „Pestszentimre Városközpont Megújítása” projekt megvalósítására. Ehhez plébániánk konzorciumi partnereként társult, így ennek keretében sor kerül templomunk főhajójának teljes tetőrekonstrukciójára és a torony felújítására. A projekt kerete 41 millió Ft, amelyből 31 millió Ft a pályázati támogatás (75 %), és 10 millió Ft az egyházi önrész. Ez utóbbinak felét a Főegyházmegye állja. Egyházközségünk életét a közeljövőben alapjaiban érinti az építkezés, mert a tervek szerint június 25-én induló építkezés idejére a templomot teljesen be kell zárni.

Pestszentimre katolikus templomának története a XX. század hanyattatott tör-



télnémének lenyomata. Az 590 m<sup>2</sup> alapterületű templom 1927-1939 közötti 12 év alatt épült Bánszky Mihály építész tervei szerint neogót stílusban, apránként, mivel a katolikus közösség az akkori Magyarország egyik legszegényebb egyházközsége volt. Bár a toronysisak még 1944-ben sem készült el, 1944

decemberében a visszavonuló német katonák parancsára felrobbantották a tornyot és az rádólt a templomra. Bár a falakat visszaállították a háború után, ebben a rom állapotban maradt 1960-ig, amikor a Hídépítő Vállalat hídszerkezeti elemeiből ideiglenesnek szánt fém tetőszerkezet és hullámpala került a templomra. Az idők során kiderült, hogy az acél rácsostartók is alulméretezettek, a tartószerkezet nem bírja a hullámpala súlyát, ezért annak helyébe a jelenlegi alumínium trapézlemez borítás került. Az elégtelen héjalás nyomán látszanak a beázások nyomai. Ebben az állapotban van jelenleg a templom. 2008-ban sor került a tetőszerkezet statikai állagvizsgálatára, és kiderült, hogy a fém szerkezet elöregedett, megerősíteni nem lehet, és a tetőzet teljes cseréjére van szükség.

A jelen pályázati projekt keretében elbontásra kerül a háromhajós templomtér teljes tetőszerkezete, a héjalással és az álmennyezettel együtt. Megközelebbről helyreállítjuk az eredeti tetőidomot, a főhajó meredekebb tetejével és a mellékajók fölötti kontyolt fióktetőkkel. Ugyanakkor figyelembe kellett venni a torony - eredeti tervhez képest - jóval csekélyebb magasságát, hogy az új tető és a jelenleg meglévő torony arányosan viszonyuljon egymáshoz. Így az eredetileg (a fényképek tanúsága szerint) 45°-nál is meredekebb tetősíkok helyett a főhajó fölött 38°-os hajlásszögű tetőt tervezünk (a mellékajók fióktetői némileg meredekebbek). A szerkezeti kialakítás és a belső térképzés azonban – főleg költségkímélési okokból – az eredetitől és a mostanitól is teljesen különböző lesz. A főhajó fölött látszó ácsszerkezet készül, a pillérek fölötti íves faltestek mintegy 1,10 m-es meg-

## Restaurálás

Templomunk egy újabb becses alkotásának restaurálása fejeződött be januárban. X. Szent Piusz pápa nagyméretű olajképét (*Katona Fodor György festette Budapesten 1910-ben; mérete 205 x 163 cm*) a hagyomány szerint a háború után hozták be a plébániára. Az út mentén eldobva talált (?) sérült képen több golyónyom is volt, valószínűleg orosz katonák zabrálták valahonnan és lődözhettek rá. Szigetvári Imre káplánása idején már biztosan itt volt (1971 k.). Plébánossága idején (1980 k.) kérte meg a helybéli Jakab Károlyt, aki jó kézügyességű emberként együtt dolgozott egy szobrászművésszel (de nem volt hivatásos restaurátor), hogy hozza rendbe a képet. Csűrös Orsolya szakrestaurátor keze alatt most valóban újjászületett a kép. Köszönjük a névtelen adományozónak!

X. Piuszt (1835-1914) 1903-ban választották pápává, és jelmondata szerint – „Mindent megújítani Krisztusban” – az Egyház lelkipásztori megújítását viselte szíven.



teszel egy lépést és ő lép ebben a lépésben százat. De nincs 100 lépés, ha nem emeled meg a lábaidat.

Mary

## Búzaszem

Egy filmvetítés az élet szeretetéért.

Június 7-én este egy rendhagyó filmvetítésre gyülekeztünk a pestszentimrei Baptista Imaházba. Katolikus testvéreink szervezésében ez adott otthont a 101. vetítésnek. A rendező, Drimmer László járja az országot, és rendszerint egy izgalmas beszélgetés zárja a filmnézést. Így volt ez most is.

A filmben megismertünk egy fiatal házaspárt, akik sok gyereket szeretnének, ám első magzatuk tíz hetes korában elhal. Elhatározzák, hogy eltemetetik. A kórház azonban nem akarja kiadni a piciny testet, és az egyházi temetés is problémásnak látszik.

Eközben kibontakozik előttünk a kálvária, amit a hivatalos szervekkel való küzdelmükben bejártak és megtudjuk, hogyan vélekednek a magzati életről. Szembesítenek bennünket azzal az izgalmas kérdéssel, hogy mikor kezdődik tulajdonképpen az emberi élet. A filmben megszólalók majd mindegyike számára ez persze nem kérdés (a fogantatással), de az már igen, hogy akkor ebből milyen cselekedetek és döntések kell, hogy születessenek. Megszólalnak a téma szerteágazó területeinek szakértői. Bolondok vagy különöcök? Netán nekik van igazuk?

A filmet bemutatták a 2004-es Magyar Film-szemlén, 2005-ben pedig elnyerte a Vas megyei Filmfesztivál első díját. További információk a film honlapján: <http://buzaszemfilm.extra.hu>. Érdemes megnézni!

a kis evangéliumi jelenetek, amiket Matyiék megjelentettek. Feltárták, hogy milyen betegségek léteznek. Szellemi és fizikai betegségek. Azt is, hogy Jézus ezeket meggyógyítja. Arról is szó esett,



hogy milyen bénulást okoz az életünkben egy betegség, milyen az, amikor a szemünk rossz, és rossznak látjuk a világot és magunkat emiatt. Azt is hallottuk, hogy Jézusban van a megoldás. De nekem valami kimaradt a történetből. Hogy hogyan jutunk el arra, hogy meggyógyulunk, mert nem egyedül Jézus munkája kell hozzá. Talán elhangzott az is, hogy Jézusra kell hagyatkozni. De kimaradt az, ami Hamvas Béla gondolatának a csattanója, hogy hogyan tanulok meg együtt élni a betegséggel. Mert úgy van gyógyulás, ha meglátom a betegséget, ténylegesen ránézek, nem csak úgy sumákolva, és kimondom, hogy beteg vagyok, elismerem. Nem elmenekülni akarok tőle. Akik Jézushoz mentek gyógyulásért, véleményem szerint menekülők voltak, akik el akarták dobni a betegséget. Jézus pedig megmutatja, hogy valóban van tőlük szabadulás. De mi van pl. a rákkal? Chiara Badano bemutatta a filmben, hogy együtt lehet élni vele. De a mikéntjét nem mondta meg, csak azt látjuk ezen a

lányon, hogy nagyon szereti Jézust, és ebből fakad a hite, amivel elfogadja, hogy neki ezt az utat kell járnia. Ráhagyatkozik. De egy mai fiatal azt mondja, hogy szép szép, de én nem vagyok szent, én erre a szintre sosem jutok el. A kereszt egy olyan valami, amit önmagunktól különálló módon tudunk mozgatni. Letehetem és felvehetem, amikor akarom, tőlem független, nincs hozzám növe. Jézus is döntött, Ő felvette. Az a gondunk, hogy ahogy a kereszt is, mint tárgy, magunktól függetlenül mozgatható, úgy azt gondoljuk, hogy a szenvedéseink is. Tőlünk különálló dologként kezeljük. Csak akkor van gond, ha a sokadik könyörgésünk árán sem szabadulunk ettől a kerestől. A betegség nálam sem múlt el, én tettem szebbé magam számára. A nehézségi fok ugyanakkora, de elfogadtam, hogy ez egy ilyen időszak... Azt szokták mondani, ha valami szerencsétlenül sül el, hogy "Na ez is csak én lehetek!" És így van, az egész én vagyok, a betegség hozzám tartozik, nem tőlem független tényező. Így minden, ami én vagyok, azzal csak egy dolgom van: szeretni és irgalmas lenni hozzá, megsimogatni és ápolni, ha beteg. És akkor már nem csak



együtt élsz, hanem egyé válsz, összeforrsz magaddal és a mindenséggel. Együtt haladsz vele, és nem zavar sem az idő, sem a hely, és a mód sem... Így változik a kereszt és a szenvedés a kegyelem és áldás fogalmává. Ezt pedig az Isten egyedül nem adhatja, csak ha Te

magasításával. A látszó fedélszék főállásai egyszeres függesztőművek, a középszelemeneket kitámasztó, középről indított dúcokkal. Ily módon egy térbeli faszereket alakul ki, mely a templom belső terének meghatározó eleme lesz. A mellékhajók lefedése egyszerű fióktölkkel és sík famennyezettel készül. A héjalás anyaga hornyolt cserépfedés.

A templomtorony homlokzatának felújításában a leázott felületek vakolatjavítása az elsődleges, mert több helyen már levelesen leválnak a téglafalazatról. A párkányzatok bádorgborításának javítása és részleges pótlása is megtörténik. Végül a torony teljes felületét újra festjük.

A szentély tetőszerkezetének cseréjére és a kiegészítő funkciójú négy oldalhelyiség (sekrestye, raktár, stb.) tetőfedésének cseréjére most nem kerül sor, mert az Európai Unió pályázat ezt nem foglalja magába, így ezek megépítésére nincs fedezet. A további évek feladata lesz ezek megvalósítása.

A templom akadály-mentesítése is megtörténik még ebben az évben. A tervek már elkészültek. A templom főbejárata felől indul egy 5 %-os lejtésű íves rámpa, amely a jobb oldali mellékbejárathoz érkezik. Ehhez az önkormányzattól is kapunk anyagi támogatást.

A templom felújítása természetesen még évekbe telik majd. A szentély tetőcseréje után szükség lesz az elektromos rendszer és a világítás teljes megújítására, belső festésre, a fűtés korszerűsítésére, a padok felújítására, hogy csak a nagyobb munkálatokat említsük.

A jelenlegi építkezés folyamatában most a kivitelezői pályázatás történik, és reményünk szerint június 10-én eredményt hirdetünk. A szerződés megkötése után június 25-én indulna a munka, ami augusztus végéig tarthat. Ez idő alatt a

templomhajót teljesen kiürítjük, és a vasárnapi szentmisék megtartásához valamilyen átmeneti megoldást kell találnunk. A hétköznapi szentmiséket a plébániai nagyteremben fogjuk tartani. A várható kényelmetlenségekhez kérjük a Testvérek türelmét és jóakarát, hiszen templomunk széptül. - plébános -

### Első szentgyónás

Május 13-án 17 hittanosunk lépett először a gyóntatószékbe, hogy elvégezze első szentgyónását. Örömteli izgalom és várakozás előzte meg e fontos eseményt a gyerekek részéről (is). Az egyik kislány több alkalommal is megkérdezte, hogy nem járulhatna-e csuklyában Márton atya elé, elég lenne az, ha a hangját hallja! A gyónás alatt figyeltem az



eleinte aggódó, idegesen összeránduló, majd megkönnyebbült, önfeledt gyermekarcokat. A gyóntatószéktől visszafelé már-már lebegve érkeztek, és olyan könnyedén öltötték magukra a hófehér ruhát, s később kinn az udvaron olyan üdvörléssel fogadták bűncéduláik elporladását, hogy öröm volt nézni. Én 8 éves korom óta rendszeres gyónó vagyok, s bár jómagam is szívesebben térdeltem volna a pap elé csuklyában, a felszabadító érzés, amit kijövetkor érzek, semmihez nem hasonlítható. A gyónás



kegyelem, az egyetlen lehetőség számomra, hogy terheitől megszabaduljak, s minden erőmet a még előttem álló útra összpontosítsam. Útjelző is egyben és újabb esély a szeretetre, ölelés az Istentől. *Mennyei Atyám! Kérlek, add, hogy a gyermekek is ekként élhessék meg a bűnbocsánat szentségét, egészen életük végéig!* **Szekulesz Judit** hitoktató

"Jó érzés volt megszabadulni a bűnöktől, amik eltöröltek." *Lolita*

"Istenhez közel kerülhettem, leraktam a köveket (bűneimet), amiket cipeltem, és úgy érzem, most már Jézus társa vagyok." *Hédi*

"Minden rossz, amit másokkal szemben elkövettem, volt bőven. Sokat gondoltam a bűnökre. Most kismadárnak érzem magam." *Marci*

"Amikor kijöttem a gyóntatószékből, olyan voltam, mint egy lufi, és úgy dobogott a szívem, hogy majd kiugrott a helyéről. Már vártam, hogy gyónhassak! Amikor hazaértem, rögtön elmondtam egy imát." *Dorka*

"Amikor vége lett a gyónásomnak, mérhetetlenül boldog voltam, és olyan volt, mintha börtönből szabadultam volna ki." *Boróka*

„Izgatott voltam, de amikor bementünk a templomba, már megnyugodtam. Judit néni mesélt nekünk, és az nagyon jó volt. Bementem a gyóntatószékbe, és olyan érzés volt, mintha Isten szeretete átölelt volna. Amikor kijöttem, lufinak éreztem magam. Mikor visszamentem, meggyújtottam egy gyertyát, felragasztottam a „Piroska bárány”-t a Jó Pásztor mellé, és felvettem a fehér ministráns ruhát. Amikor elégettük a bűn-papírokat, a papír olyan kicsi lett, mint egy por szem. Nagyon tetszett.” *Piroska*

### Te Deum - Egyházközségi piknik

Június 3-án Te Deum szentmisével adtunk hálát a hittanos év minden ajándékáért. Az ifjúsági gitáros kórus Csernyus Marci vezetésével csodát tett. Szállt az ének és az istendicséret! Ezen a misén még az óvodások is énekeltek egyet. Köszönjük hitoktatóinknak, Deák Bettinek és Szekulesz Juditnak egész évi fáradozásukat és szolgálatukat! A mise után tartottuk az egyházközségi pikniket a templomkertben. Ilyen alapos és mindenre kiterjedő gondos szervezés még nem történt pikniken. Hála a szervező csapatnak! Miközben főtt az étel és folyt a hosszú műsor a színpadon, a kicsiket kézműves sátor, a nagyokat pingpong- és csocsóasztalok várták a kert másik szegletében. Köszönjük a konyhatündérének a babgulyást és a tárkonyos ragu-levest. Fejedelmi volt! Az ebéd és a hagyományos ingyen fagyalt után végre felfújódott az ugrálóvár, terepasztalnak a fáradhatatlan gyerekhadnak.



*Kisfiainkkal az ölünkben várakozva lestük, mi minden fog történni a színpadot. Élvezettel hallgattuk az óvodások éneklését, néztük az iskolások miniszindarabját, hallgattuk a trombitaszót, énekszót, gitárzenét. Magam is megle-*

már nem az ő „szervezése” volt, innentől a Jóisten vette át az idegenvezetést. A gyergyói hegyek még szemerkélő esőben is gyönyörűek. A társaság ebben egyet értett. Abban nem, hogy betérjünk-e még Korondra. Balázs éppen megszavaztatott bennünket, a vitát azonban más döntötte el. Egy kanyar után éles csattanás, recsegés-ropogás, hátborzongató súrlódó hang hallatszott. A baloldalon ülők két kereket láttak az út alatt jó pár méter mélyen csörgedező patakba gurulni. Szerencse, hogy a busz a lejtős, vizes úton a következő kanyar előtt meg tudott állni, és nem ment a kerekei után, vezető hírt gyártva arról, hogyan szerzett a pestszentimrei zárandokcsoport újabb „élményeket”. Kerék nélkül a busz, térerő nélkül a telefonok, de az eső ekkor már szakadt. Ám pánik nem tört ki, nem volt sem panasz, sem siránkozás, a gyerekek játékból élő közvetítést adtak a balesetről. Hihetetlen fegyelemmel vette tudomásul öreg és fiatal a döntést, hogy mindenkinek stoppal egyénileg kell lejutnia a legközelebbi településre, Parajd plébániájára. Innentől a dolgok szervezésében többen élen jártak. Volt, aki stoppolt, többen az idők csomagjait pakolták, a fiatalok tolmácsoltak. Az út mentén csomagostul ázó csoportról fénykép nem készült. Arról sem, hogy a férfiak milyen hősiességgel tolták fel a busz kerekeit a csalánoson keresztül a mélyből. Pedig a zárandoklatnak ez a Jóisten által szervezett testi-lelki összekapaszkodás volt a csúcsa. Bő félóra alatt az összes csomaggal lekerült mindenki Parajdra. Amikor összegyűltünk, a Balázs által szerzett busz átvitt minket egy fogadóba, ahol már meleg teával vártak, és helyet adtak addig, amíg egy Székelyudvarhelyről érkező kíséret busz értünk nem jött. Ebben a néhány

órában annyi szerencsés véletlen történt velünk, amelyeket csodaként éltünk meg. Számunkra ez a második busz volt az igazi „székely-gyors”, alig 2 órás csúszással, éjfél után érkeztünk Budapestre hálátelt szívvel, szó szerint újjászületve.

Elérzékenyülve búcsúzkodtunk, számomra senki sem volt már idegen. Rájöttem arra is, „miért kellett nekem idejönni”. Mert a Jóisten nem élményt, hanem csodát akart adni. *Deák Erzi*

### Márianosztrai Zárandoklat Nézd másképp!

A zárandoklat előtti napon még lázas voltam, az indulás napján sem voltam még oké, de örömmel adtam ezt a zárandoklatért. A zárandoklatra négykézláb kúszva-mászva is megyek, nem hagy-



nám ki. Nagyon érdekes volt, hogy mikor elindultam itthonról, azt gondoltam, hogy viszek sálat, hogy a torkomat melegítse, de végül nem vittem, mert túl vastag és helyet is foglal a zsákban, kendőm pedig nem volt. Az Úristen fura vicce, hogy az ideai zárandoklat jelvénye egy kendő volt, amit a nyakamra köthettem, "Hited meggyógyít" felirattal.

Ami a zárandoklat alaptémáját, a betegségeket illeti... Nagyon szépek voltak

lesz részetek, Gyimesbükkre megyünk, az ezeréves határhoz.” Igaza is lesz, élmények sorát hozza ez a nap is. Már a Gyimeseken átvezető út is megrendítően szép, számomra igazi csoda ez a táj. Gyimesbükk szélére érve meg kell állnunk. A busz mellett éppen ünnepi felvonulás halad. Fialalokból álló fűvözenekar az élen, mögötte csángó népviseletbe öltözött legények, leányok hosszú sora lovagol. Öröm nézni ezeket a boldogan integető, tiszta arcokat. A csoda után a realitással is szembesülünk. A gyimesbükki állomás, ahol a zarándokvonatokra várakozunk, enyhén szőlva lehangoló állapotú, de aztán úgy megtelek magyarokkal, hogy mindebből már sokat nem érzékelünk. Nemzetiszínű zászló, magyar helységnevtábla mindezt, a felvidékiek szájából pedig ízes palóc kiejtéssel magyar nóta száll. Befut az első szerelvény. A peronról és a vonatból is meghatódott, boldog emberek integetnek egymás felé. E megindító találkozás után indulunk a szabadtéri szentmise színhelyére. Muszáj igyekezni, a kápolna messze van, a tömeg pedig csak keskeny sávban, az út szélén haladhat. Az úttest nagyobb részét rendőrök zárják le a járműforgalom számára fenntartva, ami különben túl nagy ve-

szélyt nem jelentene a gyalogosokra, hiszen a járművek nagy része a falu szélén maradt. De a marcona román rendőrök éberrel vigyáznak testi épségünkre. Ha éppen csak a felvonuló lovak pottyantásait kerülve lépünk beljebb, már éles füttyszó harsan a magyarra. Szép szál legényeket válogattak ide, mindegyik eléri a két métert. A szájuk mosolyra sosem áll, csak a füttyülőnek csücsörítenek. A szentmisére viszont már nem kíváncsiak.

A szabadter itt jóval kisebb, de a népsűrűség igen nagy, a tömeg teljesen betölti a domboldalt. Lélelemelő ez a szentmise is. Az ország másik széléről, Óriszentpéterből érkezett plébános tartja. Márton atya együtt misézik velem, megható hallani a hangját az ezeréves határnál. Végezetül bevárjuk még az utolsó indóházhoz befutó mozdonyokat. A völgy örömmámorban úszik. Hazafelé betérünk még a csíksomlyói kegytemplomba. Jól esik az elcsendesülés.

A negyedik nap reggele borongósabb, lóg az eső lába. Indulunk haza. Balázs a szokásos mondatával indít: „Kedves testvérek, még ma is számtalan élményben lesz részetek.” Ezt most tényleg csak a gyergyói hegyeken átvívó út szépségeire értette. Ami még előttünk állt, az



*pódtém, milyen hosszan leköti sok-sok kicsi gyerek figyelmét a nem rövid műsor. Ilyenkor sok mindent hoz haza magával az ember. A kisiskolások történetéből a szunyókáló kisujj öröme*



*éppúgy, mint a mesemondó vagy az énekesek egy-egy bájos hanglejtését, gesztusát. Jó ilyenkor megélni, hogy egy nagy család vagyunk, körbeülünk és egymást hallgatjuk. Amíg néztük a báb-előadást, a kis Bence, akivel egyébként ritkán találkozunk, mióta kinőtt a babamama klubból, egyszer csak férjem ölébe huppant, nem törődve azzal, hogy már „foglalt a hely”, majd ennyit mondott: „Én most itt maradok.” Az előadás végén pedig készségesen állt elébe, hogy megetessük palacsintával, és hozunk neki innivalót, mintha csak a saját porontyunk volna. Ágostházy Noémi*

#### Hittanosaink visszajelzései a tanévről:

Nagyon szerettem az együttlétet és a tanítást. Szerettem itt lenni. Nagy-Lukács Márk 5.o.

Márton atya jól magyaráz, viccesen, a közösség is jó. Nekem tetszett. Sztari Marci 5.o.

Köszönöm, hogy ebben az évben sok új dolgot tanulhattam. Köszönöm a hittantáborokat. Köszönöm a pikniket, ahol

véleményem szerint mindenki jól érezte magát. Köszönöm az új hittantársakat, és hogy az egyikükről megtudhattunk egy fantasztikus dolgot, hogy gyönyörűen énekel (Klaudia). Szőke Anna 6.o.

Köszönöm, hogy a hittanórákon a Szentírásból tanultunk példabeszédeket, a Te életről tanultunk, és mindig imádkoztunk együtt. Mindig itt voltál köztünk, és sok új barátra lelhattunk. A hittantáborokban is a Te hitedről tanultunk. Hidegkúti Dorottya 6.o.

Köszönöm, Istenem, a minitáborokat, ahol veled lehettünk! Sajgó Réka 6.o.

Köszönöm a jó hangulatot, a társaságot és azt, hogy itt megvolt Isten Ország. Nagyon örülök annak is, hogy jobban megismertem a Bibliát. Horváth Dóra 6.o.

#### Zarándok-élmények

Péntek kora reggel hat óra. Gyülekeznek a csíksomlyói zarándokok a templom mellett. Kialvatlan arcok, a készülődés feszültségétől, az útnak indulás bizonytalanságától ideges tekintetek. Sok mosoly nincs, ismerős is csak néhány. Van, aki első látásra szimpatikus, de van, akitől idegenkedem. A társaság inkább idősebbekből áll. Egy néni már botra támaszkodva, többen a mozgás fájdalmától gyötörve lépdelnek fel a busz meredek, szűk lépcsőjén. De jön velünk a „jövő” is - öt aranyos gyerek, közülük a legkisebb, a nefelejcs szemű Deák Bogi.

Végre indulunk. Nekem ez az első erdélyi utam és zarándoklatom. A közös imádság az első simogatás az összeborszolt lelkeknek. Márton atya beszél a zarándoklásról általában, ami nem csupán térbeli, hanem belső utazás is. A zarándok az által, hogy egy fontos föld-



rajzi helyre ér, önmaga lényegét igyekszik megtalálni. Ahogy az útipoggyászbán, úgy a lelki „csomagunkban” is mást és mást cipelünk magunkkal. Az énekek, imádságok kezdik tovább nyitogatni a szíveket. Az első pihenőnél már mosolygunk, ismerkedünk, de még nagyrészt visszafelé nézünk, telefonálunk, elintézetlen ügyeinket próbáljuk rendezni. A határt átlépve azonban elcsendesednek a telefonok. Márton atya mesél a régi Magyarország azon részéről, ahol éppen áthaladunk. Hallgatom és nézem ezt a tájat, próbálok elképzelni, milyen lehetett még azelőtt. Belül mást látok. A valóság kiábrándít. Elhanyagoltság mindenütt, panelpusztta már a városok közepén is, a gyökerét vesztett ember stílustalansága, máshol a tájba belerondító építmények. Döbbenet van a szívemben. Mit tettek a magyar tájjal! Csak román feliratok, magyar helységnévtábla nincs, ha nem tudnám, hogy hol vagyok, nem hinném, hogy itt járok. Egyre keserűbb gondolatok járnak a fejemben, amikor a gyönyörű, de már román „ízléssel” formált királyhágói pihenőhelyet elhagyva újból nekigyürkőzünk a kilométereknek. Biztatnak, hogy Erdély belső része majd egész más lesz. De a busz hirtelen megáll. Kanyargós az út, nem látni előre, nem tudjuk, miért, meddig állunk. A mi sorunk alig mozdul, csak szemből húznak el mellettünk a boldog másik irányba menők. Egy-két méter araszolgatunk előre, csekélyke remény ez, nem elég a halmozódó feszültség oldására. Belekezdünk a mai második rózsafüzérbe. Jó a szemekbe kapaszkodni, de a rózsafüzér véget ér, a dugó marad. A gyerekek, az idősek jól tűrik, nincs sem hiszti, sem panaszkodás. Nekem ez a belső utam első megtorpanása. Minek jöttem én ide? Miért nem

maradtam nyugiban otthon? Kellott ez nekem? Kb. másfél óra után meglátjuk az okot. Egy kamion dőlt az árokba. Zajlik a mentés. Innentől meglődül a busz, már ahogy ezeken az utakon ló-



dulhat. A tapasztaltabbak azonban mondják, milyen hosszú út van még hátra, de valahogy nem akarom elhinni. Bízom, hogy időben elérjük a setétpataki szállást. A hangulat is alakul. Balázs a „maga módján” tesz érte. Előkerül a gitár, és a közös ének megvidámítja a társaságot. Különösen a busz hátsó részében ülők nótáznak lelkesen még sötétedés után is. De egyszerre velünk együtt elfárad a dal, mi pedig csak megyünk, megyünk. Meddig még? Hol a cél? Nem tévesztettünk utat? Már tíz óra elmúlt, de csak visz a busz. Hol vár

pihenés? Odaérünk-e? Bele sem gondolok, mióta jövünk, már nem kérdezem Balázst, még meddig, de valami azt kezdi súgni, hogy ezt az utat kívül és belül is végig kell járnom, mert valami miatt ide kaptam hívást. Az út egyre rosszabb, elviselni az éhséget, a fáradt zsidbadságot egyre nehezebb. Nyomaszt a külső és belső sötét. A buszra már régóta komor csend telepszik. Egy hosszú rázkódás után megállunk, mellettünk egy kivilágított tárt ajtójú épület, a sötétből terített asztalokra látunk. Itt vártak ránk! De a vendéglátók arcán látom, hogy nekik is hosszú volt ez a várakozás. Éjfél van, kezdődik egy új nap, de mi még az előzőn szeretnénk túljutni. Pihenésünk túl sok nincs. Fél hétkor reggeli, utána indulás Csíksomlyóra. Az út, amit sötétben tettünk meg, most mintha kárpótolni szeretne. Ámulatba ejtő, pompázatos ez a vidék! Ezt a tájat látva tegnapi utazásunk mélyebb értelmet nyer. Könnyű menni a cél felé, amíg fény van és vidám társaság körülötted, pihent vagy és jókedvű. De ha rád borul a sötét, magányos lettél és fáradt, megsappant hittel már hősként nem tudsz bevonulni a célba. De érzem, odaát a botorkálót is ugyanolyan terített asztal és szeretet várja. Közben Csíkszereda szélén megáll a busz. Megindul a pestszentimrei zarándokcsapat. Elöl a kereszt és a zászló. Milyen jó később ezekre figyelni, amikor már hatalmasá duzzad a tömeg. Hosszú az út a városon át, de szépen lehet haladni, csak az utolsó, a nyeregbe vezető rész nehezebb. Gödrök, csúszósabb részek itt bőven akadnak. Figyelni kell. Nem is nekünk feladat ez, hanem az idősebb testvéreknek. De mindenki épségben felér. Nincs túl meleg, a nap hol kisüt, hol elbújik, de a nyereg felett látni, hogy

vastagodnak már a felhők. „Ebből pont a misére megjön az eső” – gondolom. Bekapcsolódunk a közös éneklésbe és imába, hallgatjuk az érkező csoportok köszöntését. Fönről jól látni, ahogy a kegytemplom mellől még mindig kigyózik a sor, jön a nép az imádságtól zengő dombra. Együtt nő bennem a várakozás és az öröm. A szentmise felemelő, a szentbeszéd minden mondata egy-egy kegyelem. Különösen megragad az a gondolat, hogy ott kell helytállni magyarként és keresztényként, ahová rendelt a Jóisten. Időnként már próbálkozik az eső, de hihetetlen számomra is, ahogy elmondok egy röpke fohászt - „Szűzanyám, add, hogy ne essen!” - már el is áll. Legalább ötször történik ez meg. A szentmise véget ér, indulunk le, bár még maradnék, a búcsú zsidvásár része nem hiányzik. A templom környéki tér és a főutca megtelik hőmpölygő emberárral. Mily különös a humora a Jóistennek, hogy ebben a sokadalomban találkozom össze szülőfalum zarándokaival, közülük legelőször unokatestvéremmel. Hazafelé még sikerül megnézni a Szent Annatavat. Gyönyörű a környéke is. A nap végén boldog fáradtsággal érünk a szállásra.

A harmadik nap reggelét Balázs a



szokásos mondatával indítja: „Kedves testvérek, ma is számtalan élményben